

Évzáró istentisztelet 2023

Mk 16,1-8

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz, és így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek. Kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és rémület fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Bev: bár már rég volt húsvét, a ref. Bibliaolvasó mára ezt az ígét jelölte ki. Van, akinek a nyári szünet kezdete – már akinek már elkezdődik – olyan is mint a feltámadás. „Több mint 9 hónap a sírban, de most végre itt az élet...” 😊

Én azért egy más szemszögből közelítenék ehhez az ígéhez: Ahogy mi nézzük az életet magunkban, Isten nélkül, és ahogy Isten átalakítja azt.

Az asszonyok egy halott mosdatását láttam maguk előtt feladatként, s a legnagyobb probléma az volt, hogy nem tudták, hogy fognak bejutni a sírba. Fájdalmas, sötét, reménytelen feladat. Nem csodálkoznék, ha folyt volna a könnyük, miközben mentek...

Ehelyett azzal találkoztak, hogy már nem is kell bejutni a sírba, mert Jézus már nincs ott: kijutott. Olyan sokkoló a tapasztalat, hogy először nem is tudnak róla beszélni senkinek...

MI hogyan éljük az életünk – és nem csak a nyári szünetben: Az első, vagy a második módon? Halottmosdatás, vagy tanúság az élet fejedelméről, a nagybetűs ÉLETről?

Jézus feltámadásának tudatába élni nem csak azt jelenti, hogy reménykedem a halálom után az örök életben és az üdvösségben. Nem csupán valahol a beláthatatlanul távoli jövőben van jelentősége. Az egész életemet, annak minden perspektíváját megváltoztatja. Azt jelenti, hogy tudom, hogy mindaz, amit Jézus mondott, tanított és tett,

az igaz és élhető. Mert azáltal, hogy az Atya feltámasztotta őt a halálból, rátette a pecsétjét arra. Jézus győzött. Nemcsak a halálon, de mindazon, ami odáig vezetett, hogy Őt a saját népének, az Isten népének a vallási vezetői, együttműködve a megszálló hatalommal kivégezték. Győzött a hatalomvágy, a korrupció, a képmutatás, a törvényeskedés, a kirekesztés, a megkülönböztetés, az önzés stb. felett.

Az élet és a szabadság győzött. Nem a félelem, a szorongás, a tehetetlen kényszerpályák kell, hogy uralják az életünket. Halottmosdatás helyett lehetségessé vált az élet királya oldalán való győzedelmes harc.

De sokszor sajnos csak a fejünkig és nem a szívünkig jut el a feltámadásban, a Feltámadott Krisztusban való hit.

Ha visszanezünk az évünkre, legtöbbünknek valószínűleg jó pár olyan nap volt benne, amire úgy indultunk el, mintha a halottasházba indulnánk. És vajon hány olyan volt, amikor elszántan magunkra öltöttük a lelki páncélzatunkat és Krisztussal indultunk harcba?

Ne értsetek félre: nem azt akarom mondani, hogy ha „igazán hiszel”, akkor minden nap egy diadalmenet. Mert nem az. Én a magam részéről sokszor nagyon úgy élem meg, hogy nehezen megy annak a páncélzatnak a felcsatolása – ami alatt én most leginkább a reggeli csendességet értem. Van, amikor úgy érzem, hogy „ez az egész tök fölösleges: ott térdepelgetek egyedül a szobában, és ez se rám, se Istenre nincs sok hatással...” De közben meg tudom – olykor csak a fejemmel, és nem az érzéseimmel –, hogy ez nem így van. Ahogy Pál írja a Korinthusi levélben: *a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségessé bizonyuljon.* Ennyi a dolgom, amit kedvtől függetlenül is meg tudok tenni, ha hiszem, hogy az a sír üres: oda tudok lépni, az Isten elé, és vele nekiindulni a napomnak. Az, hogy aztán az a nap milyen lesz, azt nem tudhatom. Lehet, hogy könnyű nap lesz, amikor minden a legjobban alakul, s erre reagálhatok úgy, hogy na ehhez minek kellett páncélt venni, vagy úgy, hogy megköszönöm, hogy nem volt harc a napomban. Vagy az is lehet, hogy egész nap csak soroznak. Arra is kétféleképpen reagálhatok: na ez a páncél nem ért túl sokat: így is bekéültek a bordáim; vagy úgy, hogy hálát adok azért, mert ebbe bele is pusztulhattam volna akár.

Tudjátok még ezek a modern testpáncélok is, amiket a fejlett országok katonái viselnek, nagyon nehezek. Viszont ezeket a súlyos páncél, vagy kerámialemezeket ki lehet venni a mellény zsebeiből. És hát van, aki úgy indul járőrözni, hogy megspórolja a felszerelésének ezt a pár kilóját: suttyomban kirakja a páncéllemezeket a mellényéből. Aztán

lehet, hogy kap egy lövést aznap, amibe belehal. A mi számunkra keresztények számára ezt a páncélt a Krisztusban való elrejtettségünk adja. De ahhoz, hogy Krisztusban legyek elrejtve, kell az, hogy nap mint nap tudatosítsam magamban azt, hogy Ő él, és keressem az Ő jelenlétét valamilyen módon.

Hogy nézek vissza az elmúlt évre: Krisztus harcosaként próbáltam a feltámadottat képviselni a Lélek gyümölcseivel: szeretettel, örömmel, békességgel, türelemmel, szívességgel, jósággal, hűséggel, szelídséggel, önmegtartóztatással? Vagy inkább a feltámadást még nem ismerő, arról nem tudó tanítványok csüggedtsége volt rám jellemző: Élni kell tovább, de nincs nagyon értelme az egésznek. Ez a „legyünk túl rajta” lelkület. Lehet egy szép búcsúztatást rendezni Jézusnak, „emléke örökké élni fog” meg ilyenek, de közben az életnek semmi értelmét nem látom. Mert mindent áthat a legyőzöttség. Legyőzött a halál, legyőzött a reménytelenség, a cinizmus, a hatalmasok kegyetlensége...

Az asszonyok, amikor kijöttek *elfutottak a sírbolttól, mert remegés és rémület fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.*

Átjárt-e már ilyen erővel Isten hatalmának a valóságossága? Hogy a frász tört ki tőle? NE kárhoztassuk ezeket az asszonyokat azért, mert itt még nem tudtak arról beszélni, amit átéltek. Azért nem tudtak róla beszélni, mert olyan elementáris erejű volt a tapasztalat, hogy még fel kellett dolgozniuk.

Valahogy mindannyiunkkal szeretne találkozni Isten. Van amikor ez megrázó erejű, van, amikor félelmetes, van, amikor szinte szétrobbansz az örömtől, vagy azt tapasztalod, hogy hirtelen más lett a világ körülötted. Sőt még inkább: hogy én lettem más, másként látom a teremtett valóságot, a körülöttem élőket, másként hallom az Isten igéjét. De a halál helyett mindenképpen az élet jelenik meg körülötted és benned.

Nemrégiben volt reggeli áhítaton az az igeszakasz, amikor Pétert és Jánost megfenyegeti a Nagytanács, hogy ne szóljanak többé Jézus nevében, mert különben baj lesz. Erre ők így felelnek: *Ítéljétek meg ti magatok, vajon igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre! Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.* Itt már nem az számít, hogy hatalmas emberek megfenyegetnek, mert valami még hatalmasabb ragadott meg. És ennek a szabadsága jelenik meg a szavaikban.

Mégy egy példa – szintén volt róla szó az idei áhítatokban: Pál agy beszél a saját megtéréséről a Filippi levélben: *azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélték Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent*

*Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által Istentől van igazságom a hit alapján, **hogy megismerjem őt és feltámadása erejét**, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához, hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.*

Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.

Nincs semmi, amire nagyobb szükség lenne jelenleg kis hazánkban, egyházunkban, mint hogy a szabadságnak és életnek ez a friss tavaszi szellője fújja el az összes hullaszagot, ami mérgezi és reménytelenné teszi életünket. És mi lehetünk ennek a képviselői. Lehet, hogy nem minden nap fogom átérezni a feltámadás örömét – ahogy itt még az asszonyok se az örömet érezték – de tudhatom, és élhetek ennek a meggyőződésnek az alapján.